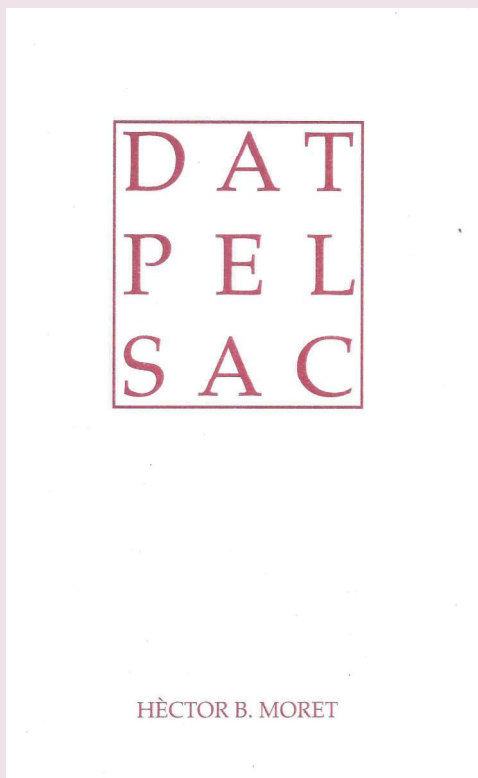

Llibres de Mequinensa

Hèctor B. Moret

Dat pel sac.

Sisall edicions, 2020.

Imprès a Calaceit

36 pàgines. DL: T-1025/2020

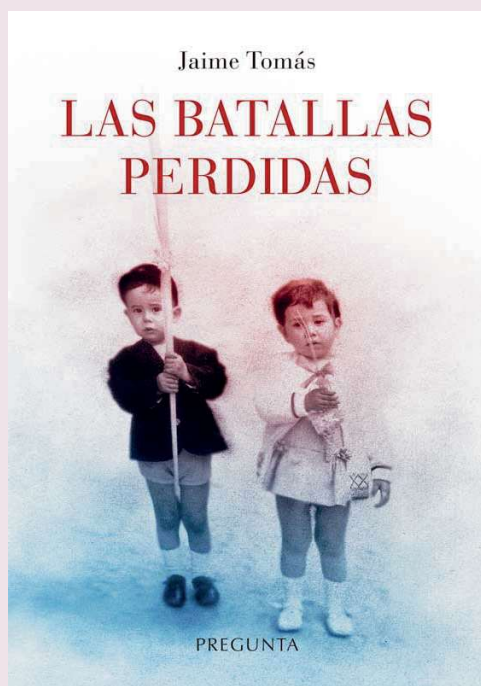
Esteve Betrià, el mig matarranyenc per adopció honorífica, ha gosat aplegar -o collir segons es diu en altres comarques, o fins i tot caçar, en terres més llunyanes, com es fa amb els bolets o amb els caragols- alguns dels poemes i jocs sonors fets de paraules endreçades que el mequinensà Hèctor B. Moret va anar escampant aquí i delà en els moments d'inspirada melangia, de curiosa necessitat, o simplement perquè sí. No endebades la creativitat i la creació són fruit de la idiosincràsia de cadascú, i si bé som qui per a qüestionar-nos el què, no som ningú per a controvertir els autors. Només faltaria això.

Dat pel sac és, doncs, un aplec de petites joies editades en diferents contextos, àmbits i situacions entre 1975 i 2020, això sí, amb importants salts temporals, especialment quan tota obra era classificada i arxivada en el mostrar de les seves publicacions líriques. I vet aquí que després de *Pentagrama*, *Parella de negres*, *Ròssecs*, *Al cul del sac trobarem les porqueres*, *Antídots*, *Temps pervers*, i l'antologia *In nuce*, arriba a les nostres mans *Dat pel Sac* que ens permet redescobrir al gran poeta mequinensà.

Com a tot aplec que mereixi aquest nom, les obres que podem llegir són molt diverses i, si se'm permet dir, fins i tot de móns paral·lels. De la reminiscència omnipresent del poble, del riu, de l'entorn, del mot perdut ara i adés només supervivent dins la veu apagada de l'edat, fins a la globalitat, el tot, el perquè, l'home. I evidentment el jo, sí, el seu, però també el teu, i el meu, aquell que tot sovint vol parlar-te -parlar-me, parlar-nos- i l'ofegues en el silenci que provoquen els crits mediàtics i que es poden resumir en la mítica frase del Maties aquell del preu just... a jugar! Davant el silenci xisclant que fa que ens ofeguem a nosaltres mateixos -no fos cas-, l'Hèctor obre una escletxa on, si traieu el nas, veureu el vostre Joan Petit com balla.

Als qui coneixeu la magna obra lírica d'Hèctor Moret, aquí teniu un llibret -o opuscle, o plaquette si us ho estimeu més- indispensable. Als qui no la coneixeu, és una bona oportunitat per iniciar-vos en el seu món. L'espai i el temps de la poesia mequinensana.

Lo Catxot,
lector d'entreriús.

Jaime Tomás
Las batallas perdidas.

Pregunta ediciones, 2021.
ISBN: 978-84-17532-71-0

Antes de referirme al libro de Jaume Tomàs "Las batallas perdidas", permítaseme una brevísima anécdota personal: en 2009 cierta editora me llamó por teléfono tras leerse el manuscrito de mi primera novela. "Lo vamos a publicar", me dijo, "pero a tu libro le falta algo importante". "¿El qué?", pregunté. Su respuesta me dejó de piedra: "¿Tú te has enamorado alguna vez?".

El manuscrito era una novela negra cuyo protagonista se enamoraba locamente. Y lo que la editora me quería decir era que al texto le faltaba alma: emoción, sentimiento, pasión, todo lo que nos hace humanos. Fue una lección que nunca olvidaré. Sin alma no hay Literatura. El alma, en Literatura, es un asunto innegociable.

Jaume Tomás sabe que cuando llegó a mi clase, yo arrugué la nariz ante la ambición de su proyecto, desmesurada (o eso creí yo) para un autor novel: nada menos que la historia de una muchacha de Mequinensa durante los terribles años de la Guerra Civil y la postguerra. Había que tener el pulso dramático muy firme para narrar con convicción aquella extraordinaria historia. Ahora me arrepiento de mis reticencias: en los cuatro años que ha tardado en escribir "Las batallas perdidas", Jaume no solo ha logrado encontrar el luminoso pasillo que discurre entre Pérez Galdós y el siglo 21, sino que ha sabido dotar de alma a una historia que, en consecuencia,

apasiona y conmueve a partes iguales. Y, además, ha sabido encuadrar perfectamente la fotografía de aquella mítica Mequinensa que aún no se había sumergido bajo las aguas.

Vuelvo al principio de estas líneas para añadir un matiz: aquel lejano día en que llamó mi editora también me propuse comprar, a partir de aquel momento, tan solo libros con alma. No siempre lo he logrado. Pero puedo asegurar, sin ningún género de dudas, que yo compraría sin pestañear "Las batallas perdidas".

Carles Luria,
guionista i periodista barceloní.